

Til Beate og børnene
– for tiden og tålmodigheden.

1

William Wisting placerede udrykningslyset på bilens tag og speedede ud af politigaragen. Det blinkende, blå lys skar gennem aftenmørket og blev reflekteret af havgusen, der indhyllede omgivelserne.

Det her var ikke hans job, men den patrulje, som skulle have taget opgaven, var beskæftiget med en brand i en hytte på den anden side af fjorden. Wisting havde været alene i politihuset, da alarmen gik, og modvilligt påtaget sig udrykningen.

Da han nåede frem, blev han klar over, hvor uforberedt han var.

Ruden i apotekets indgangsdør var knust, og en bunke glasskår lå indenfor. På trappen lå en mand i bar overkrop og sorte habitbukser med en hvid skjorte bundet rundt om hofterne. Tilsyneladende en fuld mand, der var snublet og havde knust ruden i faldet. Men der var noget, som ikke stemte. Denne mand var blevet lagt der. Han lå i en stabil stilling, sådan som Wisting havde lært at lægge en såret person på et førstehjælpskursus for mange år siden. Det var den ordentlighed, hånden pænt placeret under kinden, som fik Wisting til at reagere, allerede inden han så blodet, der var i færd med at trække gennem den hvide skjorte, man havde brugt som forbindelse.

Wisting sank, inden han tog fat i politiradioen.
"Jeg skal bruge en ambulance," sagde han med rolig stemme.

"*En ambulance?*" skrattede det fra operationscentralen.

"En ambulance til apoteket i Stavern," bekræftede Wisting og smed mikrofonen fra sig på passagersædet.

Manden lå urørlig med lukkede øjne og halvåben mund. Læberne var tørre og sprukne. En smal strime af spyt og blod var størket i mundvigen.

Han kunne være på Wistings alder, et sted midt i fyrrerne, men virkede en hel del mere veltrænet og muskuløs. Nærmest atletisk. Ansigtet var maskulint med markerede træk og daggamle skægstubbe.

Wisting gav manden et par lette klap i ansigtet. En sej og klæbrig væske flød ud af næsen, men ellers var der ikke nogen reaktion.

Hektisk søgte Wisting med to fingre efter en puls på mandens hals, men mærkede ikke andet end varm og fugtig hud.

Foran Nallum Bageri på den anden side af gaden stod to ældre damer med hver sin hund i snor. Nu tog den ene et par forsigtige skridt frem.

"Vi tænkte på at ringe efter en sygetransport," sagde hun. "Men ingen af os havde telefon med."

Wisting kunne ikke finde på et passende svar og så ned på manden igen. Hans blik faldt på en lille tatovering på underarmen. Det var et smalt øje, der var ridset ind i den blege hud med stor nøjagtighed. Bittesmå detaljer gjorde tegningen så livagtig, at Wistings blik automatisk veg til side.

Han fortsatte med at lede efter tegn på liv og flyttede fingrene over på den anden side af mandens hals. Med et mente han at mærke en svag antydning af puls, men blev usikker på, om det var hans egne fingre eller mandens hals-

pulsåre. Et sted nede i brystet gurglede det fra luft og væske. Wisting tvivlede på, at det var et godt tegn, men manden var i hvert fald i live.

Den hvide skjorte, der var bundet omkring såret, ville snart være gennemblødt af blod. Wisting trak sit bælte af og strammede det omkring den provisoriske forbindelse for at lægge endnu mere tryk på såret. Så tog han et par skridt baglæns for at se på den sårede. Der var ikke meget andet at gøre end at vente på ambulancen.

“Han lå der bare,” sagde en af damerne bag ham pludselig.

“Har I set andre her?” spurgte Wisting.

Damerne så på hinanden.

“Der kom en bil,” fortalte den ene nølende.

“Hvilken slags?”

Hun trak på det. “Den var lille og grå, tror jeg. Den kørte meget hurtigt ... og så i den forkerte side af vejen.”

Wisting forsøgte at skjule, hvor irriteret han blev over de vage vidneobservationer. Noget inde på apoteket fangede hans opmærksomhed. Der lå noget blandt glasskårene på indersiden af den knuste rude. Et eller andet håret og pju-sket. Der gik lidt tid, inden han indså, at det var en trolde. En af den slags trolde af sten med påmalede øjne og uglet hår, der gerne sælges i hotelreceptioner og i lufthavne.

Af gammel vane tog Wisting sin mobiltelefon og begyndte at taste Finn Habers nummer, men tog sig i det. Den rutine-rede kriminaltekniker var blevet pensioneret, og de havde en fuldgod erstatning i Espen Mortensen, som de seneste måneder havde været på kursus.

Mortensen tog den med det samme.

“Kan du arbejde?”

“Hvor og hvornår?”

“Apoteket i Stavern.”

“Hvad er der sket?”

Inden Wisting svarede, så han sig over skulderen, som om forklaringen på, hvad der var sket, skulle findes der. Det eneste, han så, var en sort kat, der pilede hen over den mørke asfalt.

“Det ved jeg ikke,” svarede han og sank. “Det ved jeg virkelig ikke.”

En rå havgus drev tågen hen ad den smalle gade og fyldte Wisting med en uhyggelig fornemmelse. I tankerne begyndte han at forme en teori om det værst tænkelige.

I værste fald ville denne mand dø.

Wisting sank igen.

I værste fald havde nogen lagt denne mand på trappen for at dø.

Projektoren blæste et billede af manden fra apotekets trappe op på væggen. Han lå i en hospitalsseng med lukkede øjne. En plastikslange var tapet til kinden og gik ind i mandens næse. Der var stukket et rør ind i munden for at give ham luft og ilt. Ansigtet lignede mest en kold og stiv maske.

Der sad tre personer i mødelokalet. Ud over ham selv sad Espen Mortensen og Torunn Borg og betragtede billedet. Desuden havde Wisting bedt Nils Hammer om at møde, men han var endnu ikke dukket op. Hammer var egentlig narkotikaefterforsker og gjorde stort set, som det passede ham, både i politihuset og ude i marken. Han var kontroversiel, men alligevel en af de dygtigste efterforskere, de havde. Wisting bad ham derfor altid om at være på holdet, når der skete noget særligt.

“Han blev fløjet til Ullevål Sygehus sent i går aftes og opereret i nat,” indledte Mortensen og nikkede op mod billedet. “Det er lægerne, der har taget det her billede,” fortsatte han, før han tog en dyb vejrtrækning og tilføjede: “Manden er blevet skudt.”

Wisting var selv blevet orienteret om skudskaderne en time tidligere til et formiddagsmøde. Han bemærkede, at Torunn Borg straks virkede mere interesseret ved meddelelsen om, at det drejede sig om et skudoffer.

“Tilstanden er stadig alvorlig,” orienterede Mortensen. “Han har store indre skader.”

Døren til det lille mødelokale blev revet op, og Nils Hammer trådte ind.

“For helvede, tror I ikke, at gearkassen lige røg sig en tur?” sagde han og dumpede ned på en stol. “Jeg måtte gå helt fra Torstrand,” fortsatte han, mens han tørrede sved af panden med håndryggen.

Wisting smilede. Hammers gamle Ford var brudt sammen utallige gange, og udgifterne til vedligeholdelsen måtte være på grænsen af, hvad en politimands løn kunne bære.

“Fortsæt bare,” sagde Nils Hammer med en håndbevægelse til Espen Mortensen.

Mortensen nikkede og opsummerede: “Han har altså et skudsår i maven og ligger i koma.”

“Hvem er han?” afbrød Hammer.

“Det ved vi ikke,” svarede Mortensen. “Han havde ingen papirer på sig, og vi har ingen meldinger om savnede eller efterlyste, der passer på ham.”

Mortensen kikkede på sin computer og fik et nærbillede af tatoveringen på mandens underarm frem på lærredet. I forstørret udgave fremstod den som et imponerende stykke arbejde. Små flammer spejlede sig i den mørke pupil.

“Jeg bad også om at få et billede af den,” fortsatte Mortensen. “Den er ret speciel.”

“Den er en slags stilbrud,” mente Torunn Borg. “Jeg forestiller mig, at mænd med tatoveringer ikke går i jakkesæt til hverdag. Måske har han pyntet sig i dagens anledning.”

“Mit indtryk er, at det her er en jakkesætsmand,” indvendte Mortensen. “Han er kortklippet, virker veltrænet og i god form. Ikke en mand, jeg ville vente at finde en tatovering på.”

“Lige meget hvad er det spekulationer,” afbrød Wisting.

“Det, vi kan gøre, er at tage billedet med til tatovørerne i byen og høre, om nogen har set noget tilsvarende.”

Torunn Borg sendte ham et smil og et nik som tegn på, at hun påtog sig opgaven.

“Hvornår vågner han op?” ville Hammer vide.

“Det ved vi ikke,” svarede Mortensen. “Vi ved ikke, om han i det hele taget vågner igen.”

“Der kan altså blive tale om en drabssag,” konstaterede Hammer.

Wisting nikkede. Han fornemmede, at de stod foran en ny alvorlig sag, men forsøgte at skjule den begejstring, som han altid følte, når han vidste, at han igen skulle teste sine egne evner som efterforsker og politimand. Og som menneske.

“Hvad har du fået ud af gerningsstedet?” sagde han hæst.

Espen Mortensen vendte sig igen mod computeren og fik et billede frem af den tomme apotekertrappe, som blev oplyst af en lidt for stærk blitz.

“Vi mangler egentlig et gerningssted,” forklarede Mortensen. “Manden må være blevet skudt og forbundet et andet sted, inden han blev lagt uden for apoteket.”

Wisting nikkede, mens han betragtede den lille blodplet på stentrappen.

“Ved vi, hvad han blev skudt med?” spurgte Nils Hammer. Han vippede stolen bagover og trak maven ind, mens han ledte efter snusæsken i bukselommen.

Mortensen rystede på hovedet. “Projektilet er gået igennem ham. Lægerne kan ikke sige noget om kaliberen.”

“Hvad har vi at gå efter?” spurgte Torunn Borg.

Espen Mortensen skiftede billede. Tøjstykket, der dukkede op på væggen, var rester af mandens skjorte. Sygehuspersonalet havde klippet den af, så knuden, der var blevet strammet hen over såret, var intakt. Den var blodstænket, og

skjorten var flænget op fortil og bagtil, hvor kuglen havde passeret gennem mandens mave. Wisting lagde også mærke til, at flere knapper manglede, som om nogen havde revet skjorten af ham for at undersøge skaderne.

“Jeg har sendt tøjet til Retsmedicinsk,” sagde Mortensen. “Den, eller de, der forbandt ham, må have efterladt håndsved eller hudceller, så vi kan få en DNA-profil.”

Espen Mortensen tastede et eller andet og skiftede billede.

“Inden jeg pakkede det ned, bandt jeg knuden op,” fortsatte han og pegede på billedet for at vise, hvad han havde fundet.

“En lighter,” konstaterede Torunn Borg.

“Jeg fandt den inde i knuden.”

Wisting lænede sig frem og lagde hovedet på skrå for at studere billedet.

“Den, der tog sig af offeret, har lavet et knebelpres,” forklarede Mortensen. “En stram forbindelse, der presses mod et åbent sår for at begrænse blodtabet. Det er almindeligt at bruge en kompakt genstand i knuden for at opnå størst mulig effekt.”

“*Soft Service*,” læste Wisting.

Espen Mortensen nikkede og skiftede til et billede, der viste den anden side af lighteren. *Rester.no*.

“Det er en reklamelight for et lokalt IT-firma,” forklarede han. “Jeg har været i kontakt med indehaveren. Han har fået produceret 1000 af den slags lightere, men har kun delt omkring halvdelen ud.”

Nils Hammer smilede: “Jubii! På et øjeblik har vi reduceret antallet af mulige gerningsmænd til 500.”

“Hvem har han givet dem til?” spurgte Torunn Borg.

“Der er sandsynligvis færre end 500 i omløb,” svarede Espen Mortensen og ignorerede Hammers kommentar.

“Lighterne findes rundtomkring i kiosker og andre steder, der sælger tobak. Jeg var forbi en 7-Eleven lidt tidligere. De havde en æske med dem under kassen. Der var kun blevet delt fire af 25 lightere ud. De foretrak at sælge lightere og tjene penge på det, men gav dem bort, hvis nogen ville købe tændstikker.”

“Det giver os et fingerpeg om, at gerningsmanden har lokal tilknytning,” sagde Torunn Borg og trommede med sin pen på notesblokken.

“Lige bortset fra, at det sikkert ikke er gerningsmanden, som har forbundet offeret,” påpegede Hammer. “Vedkommende skal nok snarere anses som hans redningsmand.”

“Er et vådeskud ikke det mest nærliggende,” sagde Torunn Borg. “At han har skudt sig selv ved et uheld, eller at en kammerat har gjort det?”

Wisting kunne godt se, at det var en plausibel forklaring, og forsøgte at undertrykke skuffelsen over, at sagen kunne være så enkel.

“Hvorfor ringer de så ikke efter en ambulance?” indvendte Hammer.

“Det kan være et ulovligt våben,” fortsatte Torunn Borg. “I stedet for at indrapportere uheldet, kører de ham til byen, lægger ham på trappen foran apoteket og udløser alarmen for at være sikre på, at han får hjælp.”

“Så burde de hellere have kørt ham til Larvik og smidt ham af foran sygehuset,” sagde Hammer. “Dårlige kammerater, hvis du spørger mig.”

“Hvad kan det alt sammen fortælle os om gerningsmanden, eventuelt redningsmanden?” spurgte Wisting ud i rummet. “Bortset fra at han er en dårlig kammerat.”

“Han er medicinsk kyndig,” mente Torunn Borg.

“Enig,” nikkede Wisting. “Den måde, han var blevet lagt

på, og hans forbindinger tyder på, at det er en person, som har taget et kursus i førstehjælp.”

“Lokal tilknytning,” mindede Hammer dem om og pegede på lighteren på billedet.

Flere forslag kom der ikke. Espen Mortensen skiftede billede, og en forpjusket stentrold kom frem på væggen.

“Trolden er kastet gennem ruden,” oplyste han. “Jeg har sikret to fingeraftryk.”

“Så trolden er det bedste spor, du har?” lo Hammer og smaskede med snuslæben.

“Vi må fordele opgaverne,” afbrød Wisting. “Det vigtigste er at få identificeret manden.” Han vendte sig mod Torunn Borg. “Du holder kontakten med sygehuset og sørger for, at de giver os besked, hvis han skulle vågne. Vi må også have hans fingeraftryk, så du skal have fat i en tekniker fra Oslo.”

“Hvad med et billede i avisen?” spurgte Hammer.

“Det er for tidligt,” svarede Wisting og rettede pennen mod Nils Hammer. “Du kan tage dig af trolden.”

“Trolden?”

“Hvor den er produceret, og hvor den bliver solgt.”

Nils Hammer himlede med øjnene, mens han noterede.

“Du og Torunn må også tage en tur ud til Stavern og høre, hvad rygterne siger. Nogen derude må vide noget.”

“Hvad vil du have, at jeg skal gøre?” spurgte Mortensen.

“Du?” svarede Wisting og smilede. “Du skal ud til Kaupangholmen.”

“Kaupangholmen?”

“Der har været brand i en hytte.”

“Burde vi ikke prioritere det her?” protesterede Mortensen.

“Se instrukserne, kapitel 7,” svarede Wisting og trak på skuldrene. “Ved brand og ulykker skal politiet foretage en efterforskning, og vi har ingen andre teknikere.”

William Wisting rejste sig og markerede, at mødet var slut. “Men skynd dig,” tilføjede han og fastholdt blikket på den unge kriminaltekniker. “Jeg har på fornemmelsen, at der snart bliver brug for dig her til andre ting.”

Klokken var tre minutter over et, da Espen Mortensen ringede. Wisting havde lige sat sig bag skrivebordet med en kop kaffe. Han løftede telefonen op til øret og tog den første slurk, da Mortensen begyndte at snakke. Da han var færdig, stillede han koppen på gårsdagens avis og vidste, at kaffen ville være kold, inden han var tilbage.

I døren stødte han på Nils Hammer.

“Rapporten om trolden,” grinede Hammer og viftede med et stykke papir.

“Pyt med trolden,” svarede Wisting. “Følg med.”

Brandtomten lå på en østvendt skråning helt yderst på Kaupangholmen. Den nemmeste måde at komme dertil på var med båd ind gennem Viksfjorden, men både politiet og brandvæsen var nået frem til fods de 300 meter fra hovedvejen. Konsekvenserne var tydelige. Hytten var totalt udbrændt, og kun en skorsten af mursten og en gammel stentrappe stod tilbage. Branden havde også spredt sig til græs og krat omkring hytten. Hele skråningen var sort, og en tung, sur røg hang over stedet.

Der var støvregn i luften. Sammen med en kølig brise fra nordøst skabte det en nedslående stemning. En lille gruppe

nysgerrige stod bag afspærringsbåndene på et højdedrag, men var tilstrækkelig langt væk til, at de ikke rigtig kunne se, hvad der foregik nede ved brandtomten.

Espen Mortensen var iført mørk kedeldragt og stod ved vandkanten med bøjet hoved og en notesblok.

“Herovre!” råbte han, da han så op og fik øje på dem.

De blev vinket hen til en grøn presenning, der var bredt ud på klipperne. Midt på presenningen lå de forkullede rester af et menneske. Det, der var tilbage af kroppen, lå krøllet sammen i fosterstilling. Hovedet var næsten væk, og arme og ben var skrumpet ind til små klumper.

Wisting vendte sig og så op mod brandruinen, hvor slukningsmandskabet var i gang med at rulle slanger sammen.

“Fortæl,” bad han.

“Jeg havde været i gang her en time, da brandfolkene fandt ham,” fortalte Mortensen. “Han lå midt i ruinen.”

“Hvem er det?” spurgte Nils Hammer og bøjede sig over det forkullede lig.

“Ingen anelse.”

“Hyteejeren?” foreslog Hammer og rettede sig op.

“Nej, ham har vi talt med.”

“Hvem er det?”

“Lige netop det er lidt indviklet.” Espen Mortensen kløede sig i nakken, som om han ville vise, at han ikke havde helt styr på ejerforholdet. “Hele odden her ejes af Jonny Sundquist fra Stavern, men grunden er lejet ud til en, der hedder Dag Stubbenes. Det er ham, der ejer hytten, men han bruger den ikke selv. Den er fremlejet på åremål.”

“Til hvem?”

“Det vidste han ikke.”

“Vidste han det ikke?”

“Brandvæsenet varslede ham, og han var herude tidligt

i morges, men han kunne ikke huske navnet på lejeren og vidste ikke, hvad han havde gjort af kontrakten.”

“Hvad er det der?” spurgte Hammer og pegede på en for- kullet genstand, der lå i en gennemsigtig plastikpose ved siden af den døde.

“Ja, det er ganske interessant,” sagde Mortensen og løftede posen op. “Den blev fundet på liget. Forhåbentlig kan det bidrage til at identificere den afdøde.”

“En slags smykke?” foreslog Hammer og tog posen ud af hænderne på kriminalteknikeren.

“Tingen er i hvert fald af guld,” bekræftede Mortensen. “Intet andet ville beholde form og facon på den måde i en sådan brand.”

Hammer vejede den lille genstand i hånden og gav ham ret, inden han gav den videre til Wisting.

Det var en slags rund plade med en forhøjning. Wisting førte tommelfingeren hen over den. Det lignede et ansigt, men sod og små klumper, der havde brændt sig fast, gjorde det svært at afgøre. Muligvis et vedhæng. Selve kæden kunne være af et andet materiale, der var forsvundet i branden.

Han gned tommelfingeren mod plastikken, som genstanden lå pakket ned i. Et par af sodpletterne løsnede sig, og det slog ham, at det nok var rester af hudvæv fra den person, som havde båret den. Han skyndte sig at give posen videre.

“Jeg tænkte, at vi kunne få Torunn til at se nærmere på den,” sagde Mortensen. “Måske kan hun opspore den?”

Wisting nikkede, bladede om til en ny side på notesblok- ken og noterede et par stikord.

“Hvad tænker du om brandårsagen?” spurgte Wisting.

“Det er svært at sige,” svarede Mortensen. De bevægede sig op mod brandtomten, mens han snakkede. “Den kan

skyldes hvad som helst. En fejl i det elektriske anlæg, en tørkogt kedel, et stearinlys ...”

“Eller påsat?” afbrød Hammer.

“Så komplet udbændt som hytten er, vil vi måske aldrig få et sikkert svar,” sagde Mortensen. “Men der er en ting, der bekymrer mig,” sagde han og gestikulerede med hånden mod en sodet og sortbrændt benzindunk på jorden lige inden for der, hvor indgangsdøren engang havde været. Fundet var markeret med et nummereret flag.

“Den kan have stået her fra tidligere,” fortsatte Mortensen. “Det er ikke usædvanligt at have en benzindunk i sin hytte.”

“Men den kan også være blevet tømt og smidt af brandstifteren,” fuldførte Hammer.

“Hvilke informationer har vi?” spurgte Wisting.

“Ikke mange,” svarede Mortensen og bladede i notesblokken. “Brandvæsenet blev tilkaldt klokken 20.37.”

“Af hvem?” afbrød Hammer.

“Af flere beboere ude på Eftang, der så flammerne over fjorden.”

Espen Mortensen bladede videre.

“Hytten stod i lys lue, da brandvæsenet ankom tolv minutter senere. Politiet var her 20.54, men kørte igen kort efter, da de fik besked om en bevidstløs mand på en trappe foran apoteket i Stavern.”

Wisting nikkede bekræftende. Politipatruljen var blevet omdirigeret.

“Politiet etablerede derfor hverken spærring eller vagtposter herude,” fortsatte Mortensen. “Men det var der egentlig heller ingen grund til. Brandvæsenet har været her hele natten.”

“Var det alt?” spurgte Hammer.

Espen Mortensen smilede listigt.

“Ikke helt,” svarede han, men nåede ikke længere. En solbrun mand i lys habit og lilla skjorte havde bøjet sig ned under afspærringsbåndet og var på vej hen imod dem.

Wisting gik manden i møde for at undgå, at han skulle komme for nær brandruinen. Han var midt i halvtredserne og så ud til at høre hjemme på et kontor. Mudder havde sat sig under hans sorte sko, og han forsøgte at træde det af på græsset.

“Kan jeg hjælpe dig?” spurgte Wisting.

“Det tvivler jeg på,” svarede manden og smilede med skæve tænder. “Jeg er grundejer herude,” tilføjede han forklarende.

“Du er Jonny Sundquist,” konkluderede Wisting og præsenterede sig, da manden bekræftede det.

“Jeg købte området herude for otte år siden,” forklarede han. “Fandens flot her. Selvfølgelig ikke lige nu, men om sommeren er det her en perle. Lejekontrakten på hytten fulgte med i købet. Jeg kunne egentlig godt tænke mig at bygge et landsted herude selv, men der er stadig nogle år tilbage af kontrakten.”

Wisting betragtede manden uden at sige noget.

“Ja, misforstå mig ikke,” fortsatte Sundquist. “Det er ikke mig, der har stukket ild til hytten. For mig var det her en langsigtet investering.”

“Du kender hyttens ejer, Dag Stubbenes?”

“Jeg har holdt et par møder med ham,” svarede Sundquist. Han fandt et lommetørklæde frem og gned noget ler af skosnuden. “Har du talt med ham?”

“Ikke endnu.”

“Jeg skal være ærlig og sige, at jeg et par gange har forsøgt at købe ham ud af lejekontrakten, men han har afslået, selvom mit tilbud var særdeles generøst. Det har gjort for-

holdet mellem os ret anstrengt, men selvfølgelig på et rent forretningsmæssigt plan.”

“Hvorfor det?”

“Da den ny grundudlejningslov trådte i kraft for et par år siden, så jeg ikke nogen grund til ikke at udnytte investeringen maksimalt.”

“Du satte lejen op?”

Manden nikkede.

“Hvor meget?”

“Lejen er ikke blevet reguleret siden engang i 60’erne. Han betalte ikke mere end 800 kroner om året. Den nye lov giver mulighed for en årlig afgift på 9.000.”

“Det er en forøgelse på over 1000 procent?”

“Den årlige regulering vil faktisk ikke være på mere end omkring fem procent.”

“Hvad sker der nu, hvor hytten er brændt ned?”

“Det ved jeg faktisk ikke. Jeg har ikke gransket aftalen så nøje og må have en advokat til at gå det igennem, men det er klart, at jeg vil komme med et favorabelt tilbud til Stubbenes om på ny at købe ham ud.”

Manden i habitten trak et visitkort frem og gav det til Wisting.

“Hvis der er noget, du vil spørge om, så kontakt mig endelig.”

Så smilede han igen og vendte sig og gik. Det skæve tandsæt gjorde, at smilet ikke blev helt så strålende, som han sikkert selv håbede.

Wisting gik tilbage til de andre og fortalte om samtalen med grundejeren.

“Hvor var vi?” afsluttede han for at tage tråden op igen.

“Jo,” sagde Mortensen. “Hvor ofte sker der egentlig to alvorlige ting på en gang?”

“Hvad tænker du på?” spurgte Wisting.

“Samme aften som du finder en skudt mand i Stavern, har vi en dødsbrand på den anden side af fjorden.”

Wisting så på Mortensen.

“Mener du, at der er en sammenhæng?”

“Det er da muligt,” svarede Mortensen. “Og ikke kun på grund af sammenfaldet i tid.”

“Men?” fortsatte Hammer, da der ikke blev sagt mere.

På ny smilede Espen Mortensen underfundigt og vinkede dem med hen til nogle spredte flag, der var stukket ned i jorden ved et solur placeret på en stor sten foran hytten.

“Patronhylstre,” sagde Wisting og satte sig på hug ved siden af flag 7.

“Grovkalibreret,” nikkede Mortensen. “Jeg har fundet otte, men der ligger sikkert flere her.”

Wisting rejste sig og betragtede samlingen af patronhylstre i det brændte græs.

“De kan have ligget her længe,” sagde han, men troede ikke selv på det. Han tog et par skridt baglæns for at få overblik over situationen og forsøgte at danne sig et billede af, hvad der var sket. Konturerne af et hændelsesforløb tegnede sig og foruroligede ham.

Han rømmede sig og gik to omgange rundt om soluret, hvorefter han standsede og kiggede ned på noget for foden af den store sten.

“Har du set det her?” spurgte han og vendte sig mod Mortensen.

Den unge kriminaltekniker bøjede sig ned. Han bandede lavt og fandt en lille tang frem fra en af lommerne i kedeldragten. Så fiskede han et deformeret projektil op, der havde boret sig ned i græsset.

Wisting studerede kuglen, flyttede derpå blikket ned på patronhylstrene og så derpå op mod hytten.

“Der må være foregået noget her i går aftes,” begyndte han. “Nogen har i hvert fald forsøgt at fjerne alle spor.”

De andre sagde ikke noget.

“For mig ser det ud, som om der har været en skudveksling her,” fortsatte Wisting, mens han pegede frem og tilbage mellem soluret og brandtomten, hvor kuglen måtte have haft sin bane. “En mand har søgt dækning bag stenen her og besvaret ilden fra hytten.”

“Eller omvendt,” indskød Hammer.

“Under alle omstændigheder en skudveksling.” Wisting vendte sig mod den sure vind og så ud over Viksfjorden i retning af Stavern. “Jeg er enig, Mortensen. Der må være en sammenhæng mellem det her og manden på apotekets trappe.”

Wisting strøg hånden over ansigtet, der var blevet fugtigt af den lette regn. Nogle sorte fugle skræppede i et enligt træ nede ved vandkanten for så at lette. Han fulgte dem med blikket, mens han tænkte på efterforskningsarbejdet, der lå foran dem. Han vidste, at han med sine 25 år i etaten blev anset for at være en af de mest erfarne efterforskere i politidistriktet, og at politiledelsen i Tønsberg ville sætte ham til at lede arbejdet. Det var han godt tilfreds med. Tanken om, hvad der var sket det seneste døgn, gjorde ham ivrig. Det var, som om der var uvante dimensioner ved den her sag, og han ville for alt i verden ikke overlade den til nogen andre.

Wisting inhalerede den kølige luft og smagte på en teori, der var i færd med at forme sig. Måske var den forhastet, men han rømmede sig og valgte at dele tankerne om det formodede hændelsesforløb med de andre.

“Apoteksmanden kom hertil med båd i går aftes.” Han pegede ned mod den spinkle bådebro. “Sammen med en eller flere andre.”

Mortensen og Hammer nikkede. Så langt var de enige.

“Spørg mig ikke hvorfor,” fortsatte Wisting. “Måske kommer de for at tage livet af den, der befinder sig i hytten, han giver sig ikke uden kamp, men til sidst får de bugt med ham. Under skudvekslingen bliver en af deres egne alvorligt såret. De får travlt. I fuld fart pøser de benzin ud over hytten og sætter ild til både den og liget, før de flygter med den sårede.”

“De kan ikke selv bringe ham til sygehuset,” fortsatte Nils Hammer. “Der vil blive stillet for mange spørgsmål.”

“Så lægger de ham foran apoteket og udløser alarmen i tryk forvisning om, at politiet hurtigt er på pletten,” afsluttede Espen Mortensen.

“Ærgerligt, at de ikke smed ham på trappen foran banken,” sagde Hammer. “Politiet var sikkert ankommet lige så hurtigt, men så havde vi også haft dem på kamera.”

“Det har vi måske alligevel.” Mortensen blev fjern i blikket, inden han rettede det mod William Wisting. “Den bil, som damerne med hundene beskrev ... Den må være kørt forbi Sparebanken.”

Wisting nikkede: “Den kan være blevet fanget på bankens kamera.”

“Jeg skal tjekke det,” tilbød Mortensen og så på sit ur. “Jeg har en bekendt i banken, som kan hjælpe os.”

“Så I mener, at de både har haft båd og bil?” spurgte Hammer.

“Den letteste måde at komme herud på er med båd,” sagde Wisting for at forsvare sin teori. “Det er også den mest anonyme. Parkerer du ved hovedvejen, er der mange beboere, der kan lægge mærke til dig, og retrætemulighederne er begrænsede.”

“Så vi leder altså også efter en båd?” Nils Hammer stirrede ud på det urolige hav.

“Ikke vi,” korrigerede Wisting ham. “Du. Båden bør ligge et eller andet sted her ved Stavern-halvøen. Tag en tur rundt i havnene. Tal med folk.”

Nils Hammer trak på skuldrene og fandt snusæsken frem. “Når du er færdig med din rundspørge herude,” tilføjede Wisting.

“Ja, ja, ja,” sukkede Hammer.

Den kraftige politimand stoppede en pris snus ind med et skævt smil.

“Den her hytteejer,” sagde Wisting og fandt notesblokken frem igen. “Hvor finder jeg ham?”

“Dag Stubbenes?” Espen Mortensen så igen på uret. “Han er lærer på gymnasiet. Du finder ham nok der.”

“Godt,” sagde Wisting og vendte ryggen til brandtomten. “Jeg har et par spørgsmål til ham.”